

Děs běs

Shodil uzdu z propocených zad a posadil se. Povolil tkaničky, farmářky natáhl k ohništi a s úlevou se rozvalil na lavici. Zavřel oči a relaxoval. Tohle byl mizerný týden.

Šplouchání potoka mu připomnělo kafe, na které měl chuť už od vlaku. Ale když si představil cestu ke studánce, ani víčka neotevřel.

Nakonec přece vstal, obešel ohniště a otevřel otevřenou boudu. Sundal z hřebíku otlučený kotlík a sešel k potoku. Vypláchl ho a nabral vodu. Vylezl tři schůdky v břehu a byl u ohniště zpátky.

Znovu vlezl do boudy a ze stěny sejmul dlouhý kmínek tyčoviny, s háky z plechu na koncích. Položil ho na lavici a k ohništi stočil jednoduchou šibenici. Jeden hák pověsil na ni a na druhý kotlík, který se teď vedle něj bimbál.

Povolil řemen na usárně a sundal ledvinku. Nandal do ní kafe, lžičku tam nechal a postavil ji vedle uzdy. Po třetí se ponořil dovnitř a vzápětí se objevil s hrstí chrastí, které položil vedle ohniště.

Rozběhl se po lese a za chvíli se vrátil se svazkem větví bez kůry. Pustil se do ohně, potom voda zvěřela a labužnický nasál vůni čerstvě zalité kávy.

Zase seděl rozvalený vedle uzdy a usrkával. Teprve teď si taky zapálil, na což byl neobyčejně hrdý. Nekouřil totiž ani po vystoupení z vlaku, ani cestou a ani tady ještě ne.

Za týden nestrádaná únava se v něm začala rozkládat a zívla. Potom znovu a vzápětí zase, div si sanici nevykloubil.

Radši vstal a šel vypláchnout lógr. Pak vzal uzdu a sešel kousek po potoku. Tady ji šoupl pod spodní větev smrku a vydal se do hospody za kamarádem, se kterým měl původně jet. Jenže tomu se na víkend přihlásil řemeslník a tak se alespoň domluvili, že v pátek večer dojede na pivo.

Času měl spoustu, tak se rozhodl vyrazit oklikou kolem rybníku Krvavec

Prošel se po třasoviskách, daleko vybíhajících od jeho nízkých břehů a chvíli postál na mostku k výpusti. Chvíli se na jeho okraji díval na načervenalou barvu rašeliny, tvořící dno. Právě podle ní dostal svoje neobvykle a až trochu strašidelné jméno. Zasmál se, že vlastně musí působit dost morbidně říct, že se jdu koupat do Krvavce.

Vzpomněl si, jak jednou seděli v hospodě a Svišť'a se tomu názvu divila. Hejtman jí ho začal vysvětlovat, když se od vedlejšího stolu otočil zarostlej strejc a přerušil ho : „To je pravda, slečno, ale v padesátech letech u něj našli bratry ...“, odmlčel se a pak lehce bouchl do stolu, „jo, Hořejší se jmenovali. Podřezaný jako kůzlata.“ Pokýval vědoucně hlavou : „Kdoví, co v tom tenkrát bylo ...“

Chlapi se chechtali a kluci se Sejdy taky, ale strašpytel Svišť'a měla oči navrch hlavy.

V polovině října se už stmívá brzy. Když se u zábradlí narovnal a protáhl se, v kraji se začínalo šírat. To znamenalo, že v hustém lese už tma leží a bouda se do ní ponořila.

Připomnělo mu to baterku, a proto ji teď pro jistotu vytáhl z kapsy. K jeho nemilému překvapení ji však našel zapnutou a vysvícenou. Rozmrzutil se. Zpátky do uzdy pro baterie a teprve potom do hospody, nebo hned?

Nakonec baterie zvítězily. Že si nedokáže svítit očima, pochopil už dávno.

Už, když vcházel na lesní cestu, pošmourné světlo ještě víc potemnělo. Za chvíli ji les pohltil úplně a rázem byla tma. Ale tady ještě nevadila, cestu znal jako své boty a věděl, kde je, jen podle toho po čem šlape.

Pak pod botama ucítil přes cestu rozlitý potok a odbočil. Přikrčil se, stetson narazil hluboko do očí, ty stáhl na škvírky a vyrazil.

Setmělo se už docela a neviděl teď ani na krok. Jen bublání potůčku ho ubezpečovalo, že se drží správně.

Zase si vzpomněl na Vejsadu s jeho historkou a v duchu se zachechtal : „V týhle tmě by mne nenašli, ani aby mě podřízli“. Řekl si, že tohle je vpravdě morbidní humor a potácel se dál.

Ale se vzpomínkou na Vejsadu se taky vynořil rybník Krvavec se svým jitrčím názvem. „To ho nemohli pojmenovat třeba Rubín? Nebo Nachovec“? nadával, „zrovna Krvavec. Jak z hororu“.

Zaškaredil se : „Nebylo by nějaký veselejší téma?“ Nebylo.

Škobrtal dál od stromu ke stromu a přemýšlel, který horor teď naposled viděl. „Tu kečupárnu,“ vzpomněl si, „jak je ten běs ramoval a oni se pak žrali.“ Zachechtal se: „Tolik krve jsem za bolševika neviděl ve všech filmech dohromady.“

Protože před sebe a kolem neviděl nic, vytvářely obrazy mysl a fantazie samy. Rád by myslel na něco příjemného, třeba na příslušnice opačného pohlaví, ale myšlenky se mu neodbytně vracely k tomu krváku. „Já se z toho snad zblázním,“ nadával a mermomocí se snažil krví promáčených obrazů zbavit. Začal mít pocit, že všeobjímající tma se jakoby stáhla a zostrážila tělo. Znepřátelštěla. „To snad není možné!“ říkal si vztekle, „vždyť mám strach, že mě něco lapne za prdel!“

Za chvíli se prosvětlo a vykoukla bouda. Tady mladý les končil, vpravo rostl vysoký a pod ní začínaly světliny, dál přecházející v pastviny.

Už si viděl i na špičku nosu i dál. Rozporuplné rozpoložení ho však neopouštělo a už se těšil, až rozsvítí.

Konečně vyměnil baterie a zmáčkl vypínač. Tmu prořízl kužel světla a zahnal mátohy a lesní běsy.

„Teda,“ odfoukl si se zahanbujícím pocitem, „nikdy bych si nepomyslel ...“, udiveně zakroutil hlavou, podíval se na hodinky a vyrazil.

Ale vítězství nad přízraky mělo život jepičí. Neodbytná myšlenka na Běsa lesa, jak neznaje originálního názvu, pojmenoval film Rumcajs, z jehož filmotéky ho měl půjčený, ho neopouštěla.

Běs měl pod palcem celý les, stromy, kořínky, maliní i suché větve. Všim mohl vstoupit do člověka, aby z něj stvořil vraždící stvůru, vytvářející zase vraždící stvůry z jiných.

Po pár desítkách metrů spočíval jediný rozdíl v tom, že dřív byl naprosto bezmocný a Běsu vydaný v šanc. Teď byl pánem všude tam, kam dosáhlo světlo. Tuhle hranici by Běs nikdy nepřestoupil.

Ale jinak číhalo nebezpečí za každým stromem, v každém stínu, ve zvláštním tvaru pařezu a ve větrem rozkývaných větvích. Navíc baterka svítí jenom dopředu, takže se ona již zmíněná partie nacházela v setrvalém nebezpečí.

Než dosáhl okraje lesa, přeskočil příkop a pod nohama ucítil asfalt silničky, vedoucí dolů do vesnice, měl nervy nadranc.

Nedá se říct, že by měl zahanbující pocity. On sebou pohrdal. Přímou viděl vyvolávače na poutích, po kterých ho budou vozit, před kabinkou zataženou plentou a s tlampačem u úst: „Velevážené publikum! Přistupte blíže! Uvidíte, co jste ještě neviděli! Trampa, co se bojí v lese! Neváhejte, nečekejte! Dospělí za korunu, děti a vojsko polovic!“

Ted' však pod sebou viděl světla vesnice. Někde zahrčel, pozdě večer vyjetý, traktor, na který štěkal vyrušený pes a vzápětí zalátelel mužský hlas. To byl balzám na zdransované nervy a on křepce pookřával.

Pak si uvědomil, že o půl dvanáctý půjde kamarád na flamendrák, on spát na boudu a o půlnoci bude před lesem.

Pak mávl rukou. Až tam bude, tak tam bude.

Vešel do starého průjezdu, z něhož vedly dveře do hospody. Než stačil vzít za kliku, otevřely se a do průjezdu vpadl halas mužských hlasů.

„Dobrý večer.“

Břichatý padesátník v mysliveckém bodře zahlaholil : „Nazdárek. Kde máš zbytek?“

„Dneska sám.“

Ukázal palcem za sebe : „Máš tam partáka.“

„Já vím.“

Otevřel a ocítl se v jiném světě. Odpovídal na pozdravy, od stolu v koutě mu pokynul Žemla a větrák ze vší síly klapal žaluziemi, aby tu pateční porci kouře zvládl.

Kdepak byl les i se svým běsem.

„Ať se nám dobře spí,“ mávl v jedenáct na hospodského a objednal dva rumy. A za chvíli zase.

„Co chlastáš?“ ozval se dotčeně Žemla, „bych to otočil ne? Ale v devět mi přijde obdkladač. Nemůžu bejt jako slon.“

Pak panáky otočil a za chvíli se loučili. Šel ještě na záchod a on kývl na hospodského : „Dáš si se mnou?“

„Ten blivajz nepiju.“

„Tak co ho nalejváš? Vždyt' ...“

Hospodský ho přerušil : „Každá kořalka je blivajz. Ty, co tu nalejvám určitě.“

Už se nehádal a prázdné štamprle postavil chvílku před Žemlovým návratem.

Ten spěchal na vlak a on stál před hlučící hospodou. Lehce se pohupoval v kolenou a podmračeně si černou hradbu na kopci měřil. Pak bezpečný přístav opustil.

Kupodivu se však k ní tiše neplížil, ale štrádoval si to pevným krokem.

Zbabělý lev z Čaroděje ze země Oz vychlemtal miskou placeba a hned ucítil, jak v něm roste odvaha. Stejný efekt ted' zažíval i on, jenom místo obsahu misky v něm šplouchalo pět piv a čtyři rumy.

Nicméně výsledek byl stejný. Na mezi u silničky našel zatoulanou plaňku, opíral se o ni jako o hůl a rázně se blížil k lesu. Došel až k němu a zahrozil jí : „Třísknu tě, že ti slezou vlasy!“

Pak rozsvítil baterku a bez váhání do něj vstoupil.

Cesta k boudě proběhla tak bez emocí, až se tomu sám divil. Dokonce se několikrát přistihl, že myslí na něco jiného. Teprve v boudě samotné se trochu lekl, přitáhl dveře a zastrčil háček. Pak zase vylezl a šel pro usárnu.

Zpátky v boudě znovu zavřel na háček a radši rozbalil na horní palandě, aby to běs neměl tak jednoduchý.

Ležel ve spacáku a díval se do nízkého stropu. Napadlo ho, co bude dělat, když se další noc bude všechno opakovat. To snad aby opravdu jezdit přestal.

Potom usnul, a když se vzbudil, tlačil ho močový měchýř a kolem dveří probleskoval škvírami nový den.

V úterý měli slezinu, a když vešel do hospody, seděl už Rumcajs u dlouhého stolu. Vmáčkl se mezi něj a Sejdy a mávl hospodskému. Ten mu mávl taky, vztyčil palec a on přikývl.

Pak se otočil k Rumcajsovi : „Tak ti pěkně děkuju.“

„Co je?“ vyjevil se Rumcajs.

„Za ten krvák.“

„Kterej?“

„O tom lesním běsovi.“

„A co s ním?“

„Byl jsem teď o víkendu na boudě sám.“

„A ty sis tam na něj vzpomněl jo?“ zachechtal se Rumcajs.

„Nemyslel jsem na nic jinýho.“

„Co's dělal v noci?“

„Spal,“ zakroutil udiveně hlavou.

„Tam?“

„A kde?“ zeptal se už vztekle.

„Já,“ pravil slavnostně Rumcajs, „bych spal na nádraží, obtočenej výpravčímu kolem nohou.“